

Dr Robert A. Peterson, Objawienie i Pismo Święte, Sesja 13, Specjalne Objawienie w Nowym Testamencie, Wcielenie, Paweł, Wprowadzenie, Miłość, Sprawiedliwość, Mądrość, List do Hebrajczyków, Objawiciel, Moc

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert A. Peterson i jego wykład na temat Objawienia i Pisma Świętego. To jest sesja 13, Objawienie Specjalne w Nowym Testamencie, Wcielenie, Paweł, Wprowadzenie, Miłość, Sprawiedliwość, Mądrość, List do Hebrajczyków, Objawiciel, Moc.

Módlmy się. Łaskawy Ojcze, dziękujemy Ci za objawienie się nam w Twoim Synu i w Twoim Słowie, które mówi nam o Nim. Pomóż nam czytać Ewangelie, poznawać Jezusa jako naszego Pana i Zbawiciela, jako nasz przykład, ale także jako tego, który objawia Cię jak nigdy dotąd. Błogosław nam i naszym rodzinom, modlimy się, w święte imię Jezusa. Amen.

Przyjrzelśmy się Objawieniu Specjalnemu we Wcieleniu w Jana i Pawła, mam na myśli w Janie, a teraz chcemy to zrobić w Pawle i liście do Hebrajczyków. Kolosan 1.15 da nam kopa, ponieważ odnosi się do Syna Bożego.

On jest obrazem Boga niewidzialnego, pierworodnym wszelkiego stworzenia. Bo w nim zostało stworzone wszystko, co jest w niebie i na ziemi, widzialne i niewidzialne, czy to trony, czy panowania, czy zwierzchności, czy władze. Wszystko zostało stworzone przez niego i dla niego, Kolosan 1:17. A on jest przed wszystkim i wszystko w nim ma istnienie.

A On jest głową ciała, Kościoła. On jest początkiem, pierworodnym z umarłych, i we wszystkim, aby był pierwszy. Bo w Nim cała pełnia Boża upodobała sobie zamieszkać i przez Niego połączyć ze sobą wszystko, czy to na ziemi, czy w niebie, czyniąc pokój przez krew Jego krzyża.

Pierwsze słowa są teraz naszą wielką troską. On jest ikoną, obrazem Boga, niewidzialnego. On jest obrazem niewidzialnego Boga.

Jeśli ktoś chciałby poznać Boga, jeśli ktoś chciałby się czegoś dowiedzieć o Bogu, powinien spojrzeć w twarz wcielonego Syna Bożego, ponieważ jest on bardzo widoczną reprezentacją niewidzialnego Boga. Jest on tym samym niewidzialnym Bogiem, który stał się widoczny właśnie we wcieleniu, w Synu przyjmującym prawdziwe człowieczeństwo. Jest obrazem Boga.

I jako taki, on obrazuje Boga. On objawia Boga. On objawia wiele atrybutów Boga.

Przyjrzymy się tylko kilku z nich. Objawia miłość Boga, Rzymian 5 :6 do 8. To wspaniały fragment zapewniający. Paweł opiera zapewnienie na trzech rzeczach.

Mówiąc lepiej, Bóg zapewnia nas na trzy sposoby. Obiecuje w swoim słowie, że będzie nadal ratował tych, których ratuje. Daje im swojego ducha, aby działał w ich sercach, aby ich zapewnić.

I działa w ich życiu, w naszym życiu, aby nas zapewnić, przekonując nas o grzechu, prowadząc nas w prawość, pobudzając naszą wiarę, wydając owoc ducha w naszym życiu. W Rzymianach 5:1 do 11 te trzy sposoby, w jakie Bóg nas zapewnia, są ze sobą połączone. Bóg nas zapewnia, zrobię je odwrotnie.

Bóg zapewnia nas, działając w naszym życiu. Widzimy to w wersecie 3. Nie tylko teraz radujemy się nadzieją chwały Bożej z powodu słowa Bożego i obietnic, ale nie tylko to, Rzymian 5:3, ale radujemy się w cierpieniach naszych, wiedząc, że cierpienie rodzi wytrwałość, a wytrwałość rodzi charakter, a charakter rodzi nadzieję. A nadzieja nie zawodzi, ponieważ miłość Boża rozlana jest w sercach naszych.

Nie mogę pomóc. Nie mogę się tam zatrzymać. Przez Ducha Świętego, który został nam dany, jest inny sposób, w jaki Bóg nas zapewnia, przez ducha w naszych sercach. Ale pierwszy sposób, który chcę pokazać, jest trzecim z trzech sposobów, przez słowo, przez ducha, przez zmianę naszego życia, przez zmianę naszego życia.

Nie tylko radujemy się nadzieją Bożej chwały opartą na Jego obietnicach i Jego słowie, ale także z powodu tego, jak On działa w naszym życiu. Jest to możliwe, mówi; w rzeczywistości uważa to za normalne życie chrześcijańskie, aby radować się w cierpieniach, ponieważ zjednoczenie z Chrystusem obejmuje zjednoczenie z Jego śmiercią i zmartwychwstaniem. Zjednoczenie z Jego śmiercią obejmuje, między innymi, cierpienie teraz.

Zjednoczenie, z jego zmartwychwstaniem, pociąga za sobą późniejszą chwałę. Radujemy się w naszych cierpieniach, wiedząc, że cierpienie, właściwie na nie zareagowane, wytwarza wytrwałość. Nie każde cierpienie wytwarza wytrwałość.

Ale lud Boży, który cierpi zgodnie z wolą Boga, patrząc na Boga, ufając Bogu, polegając na Duchu Bożym, uczy się stałości, wytrwałości, wytrzymałości i wytrwałości, gdy raz po raz odpowiada na swoje cierpienia wiarą, zaufaniem do Pana. Cierpienie rodzi wytrzymałość. Wytrwałość rodzi charakter.

Jeśli wierzący reaguje na cierpienie w sposób boski, raz po raz, uczy się wytrwałości lub stałości, a ostatecznie ta stałość czyni go osobą stałą lub godną zaufania. Taka jest

logika słów Pawła. Cieszymy się z naszych cierpień, wiedząc, że cierpienie, na które właściwie reagujemy, daje wytrwałość.

A jeśli wytrzymamy tam wystarczająco długo, wytrzymałość wytwarza charakter. I musimy spróbować zrozumieć jego myśli tutaj trochę, z pewnym zgadywaniem, ale nie sądzę, żeby to było zbyt trudne. A charakter wytwarza nadzieję.

Widzisz, rozumiem tę część. Cierpienie, słusznie powiązane z, przynosi wytrwałość. Wytrwanie przez wystarczająco długi okres czasu w Panu przynosi niezłomny charakter.

Rozumiem tę część. Ale jak to rodzi nadzieję? Wydaje się, że zdaniem Paula Douglas Moo zgadza się ze mną w swoim komentarzu do Rzymian, że widzenie Boga działającego teraz w naszym życiu rodzi nadzieję na przyszłość, której nie możemy zobaczyć. Oglądanie Boga działającego teraz zwiększa naszą nadzieję na przyszłość, której nie możemy zobaczyć.

Radujemy się nawet w naszych cierpieniach, w pewnym sensie, ponieważ cierpienie rodzi wytrwałość, wytrwałość rodzi charakter, a charakter rodzi nadzieję. Zaufanie Bogu w tym, co możemy zobaczyć, zwiększa naszą nadzieję, że wypełni On swoje obietnice w tym, czego nie możemy zobaczyć. To jest przyszła chwała.

A ta nadzieja nas nie zawstydza, jak to czynią niektóre nadzieje, nadzieje fałszywe, ponieważ miłość Boża została wylana w sercach naszych przez Ducha Świętego, który został nam dany. Na trzy sposoby Bóg nas zapewnia, przez swoje słowo, przez swojego ducha, zmieniając nasze życie, widząc, jak działa w naszym życiu w Rzymian 5:3 i 4, teraz widzimy w Rzymian 5:5, drugi sposób, w jaki nas zapewnia, textus classicus to Rzymian 8, 16, który mówi, że sam Duch daje świadectwo duchowi naszemu, że jesteśmy dziećmi Bożymi. Sam Duch, Duch Święty, daje świadectwo duchowi ludzkiemu, że jesteśmy dziećmi Bożymi.

Tutaj Bóg Ojciec mówi nam o swojej miłości. Komunikuje nam swoją miłość wewnętrznie przez ducha. Wylewa swoją miłość w nasze serca, dając nam Ducha Świętego w zbawieniu.

Ale jest trzecia droga, i tak naprawdę, najbardziej podstawowa droga, najważniejsza droga. O, Bóg zapewnia nam trzy drogi zbawienia. Chwała Panu.

Przyjmiemy wszelkie zapewnienia, jakie możemy dostać. Tak więc radujemy się, gdy działa w naszym życiu, w tym, gdy przekonuje nas o grzechu. Radujemy się wewnętrznym świadectwem ducha.

Ale nie oddzielamy niczego od słowa. I w rzeczywistości słowo jest najważniejsze, ponieważ jest bardziej obiektywne niż pozostałe dwa. Jeśli ktoś zachoruje

wystarczająco, zniechęci się lub znajdzie się w pewnych okropnych okolicznościach, może nie poczuć ducha.

A czasami każdy wierzący niemal stracił nadzieję na swoją miłość. Drogi Panie, co się dzieje we mnie? Czy jestem chrześcijaninem, dziękującym tym myślom, pozwalając, by ten ogień wyszedł z moich ust, popołniając takie grzechy? To nie jest normalne chrześcijańskie doświadczenie, ale prawdopodobnie większość z nas może się z tym utożsamić. Ale Bóg zapewnia nas, działając w naszym życiu.

A ja, 1 Jana 1:8 do 10, w tym przekonywanie nas o grzechu. To dobre dzieło Boga. I on świadczy nam wewnętrznie przez swojego ducha.

Ale ważniejsze od tych dwóch i podstawowe dla tych dwóch, są Jego obietnice w Jego słowie, aby zachować Jego lud. A te obietnice, aby zbawić i zachować, budują naszą pewność. Okej? Wersety od 6 do 8 są przykładem tych obietnic.

Właściwie wersety 1 i 2 są takie same. Ale żeby nie robić pełnej egzegezy Rzymian 6 do 8, gdy byliśmy słabi, we właściwym czasie, Chrystus umarł za bezbożnych. Bo mało kto umrze za sprawiedliwego.

Choć być może dla dobrej osoby, ktoś odważyłby się nawet umrzeć. To nie jest niespotykane. To jest niezwykle.

Ale szczególnie w kontekście służby dla kraju, dowiadujemy się o kimś, kto oddaje swoje życie, rzucając się na granat ręczny, przyjmując eksplozję, zabijając go i oddając swoje życie dla dobra swoich kumpli. Ale Bóg wybrał swoją miłość ku nam przez to, że gdy byliśmy jeszcze grzesznikami, Chrystus umarł za nas. To jest niezwykle.

Największym sposobem, w jaki Bóg nas zapewnia, jest Jego słowo. Kochał nas, gdy byliśmy grzesznikami. On nas zbawił.

On na pewno nas zbawi. Obiecuje, że nas zbawi. W słowie Bożym jest wielka pewność.

W istocie, wersety, które następują, zasadniczo mówią, że jeśli kiedy byliśmy potępieni, Bóg nas usprawiedliwił, teraz, kiedy nas usprawiedliwił, zachowa nas zbawionych. Wersety 9 i 10 zasadniczo mówią, że jeśli kiedy byliśmy wrogami, Bóg pojednał nas ze sobą, teraz, kiedy nas pojednał, zachowa nas zbawionych. Oszczędzi nas przed swoim gniewem.

Widzicie, w tej cudownej ekspozycji pewności, Bóg objawia nam swoją miłość przez swojego syna. Och, jaka to niesamowita miłość. Chrystus umarł za bezbożnych, za słabych, za grzeszników, abyśmy mogli być zbawieni.

Wcielenie objawia miłość Boga jak nigdy dotąd. 1 Jana mówi w rozdziale 4, że to jest miłość, nie to, że kochamy Boga, ale to, że On nas umiłował i dał swego Syna jako ofiarę przebłagalną za nasze grzechy. To prowadzi nas do Rzymian 3, 25, 26, które są głównym miejscem, w którym znajdujemy przebłaganie w Nowym Testamencie.

Występuje cztery razy, ale to jest główny czas. To jest jego główna ekspozycja. Znajduje się tam dwa razy w 1 Jana 4, znajduje się w Hebrajczyków 2:17, ale główne miejsce to Rzymian 3:25 i 26.

Kontynuując to, co powiedziałem wcześniej w tych wykładach, w Rzymianach 1.16 i 17, Paweł podał swoje tematyczne oświadczenie dla Rzymian. Tematem jest objawienie zbawczej sprawiedliwości Boga. Ale 1:18 nie podejmuje tego tematu bezpośrednio.

O, tak, ale pośrednio, ponieważ mówi o objawieniu czegoś innego, gniewu Bożego z nieba przeciwko bezbożności i niesprawiedliwości istot ludzkich. Ten temat, objawienie gniewu Bożego, jest tematycznym podsumowaniem od 1.18 do 3:20. W 3:21, po wystarczającym upokorzeniu świata przed Bogiem i pokazaniu, że każda istota ludzka jest grzesznikiem pod gniewem Bożym, potrzebującym łaski Bożej dla zbawienia. W 3:21, wraca do tematu 1.16 i 17 i mówi, ale teraz sprawiedliwość Boża została objawiona niezależnie od prawa, chociaż poświadczona przez prawo i proroków.

Sprawiedliwość Boga przez wiarę w Chrystusa dla wszystkich, którzy wierzą. A Paweł wyjaśnia tę sprawiedliwość, tę zbawczą sprawiedliwość w wersetach, które następują. Nie ma rozróżnienia, ponieważ wszyscy zgrzeszyli i są pozbawieni chwały Bożej.

I są usprawiedliwieni Jego łaską jako darem przez odkupienie, które jest w Chrystusie Jezusie. W tych wersetach są dwa obrazy zadośćuczynienia. Pierwszy to odkupienie.

Paweł nie podaje nam tutaj więcej szczegółów, ale krótko podsumowując, odkupienie obejmuje stan niewoli, z którego Bóg wykupuje nas za cenę krwi, ofiarną śmierć Syna Bożego. A rezultatem jest konsekwentny stan wolności. Leon Morris w swoim apostoelskim kazaniu na krzyżu dobrze to pokazuje.

Odkupienie obejmuje trzy etapy. Niewola, duchowa niewola, cena okupu, śmierć Chrystusa, wynikająca z tego wolność dzieci Bożych. John Stott w krzyżu Chrystusa dodaje do tego czwarty temat, a mianowicie, że należymy do Tego, który nas odkupił.

Nie należymy do siebie. Zostaliśmy kupieni za cenę, jak widzimy na końcu 1 Koryntian 6. Tak więc Paweł nie bada odkupienia, on po prostu o nim wspomina. Raczej bada inny temat, a mianowicie odkupienia, a mianowicie przebłaganie.

Chrystus Jezus, Rzymian 3.24, którego Bóg ustanowił jako ofiarę przebłagalną przez krew jego, aby była przyjęta przez wiarę. Miało to na celu okazanie sprawiedliwości Bożej, ponieważ w swojej boskiej cierpliwości pominął on grzechy poprzednie. Miało to na celu okazanie sprawiedliwości jego w obecnym czasie, aby był sprawiedliwy i usprawiedliwiający tego, który ma wiarę w Jezusa.

Krótko mówiąc, Paweł naucza, że krzyż Chrystusa objawia miłość Boga jak nigdy dotąd. Rzymian 5 :6-8, Bóg demonstruje swoją miłość do nas w tym. Gdy byliśmy jeszcze grzesznikami, Chrystus umarł za nas.

Ale krzyż Chrystusa pokazuje również sprawiedliwość Boga i znajdujemy to w tych tekstach o przebłaganiu, szczególnie w tym, najważniejszym. Paweł mówi, że Bóg pominął w swojej boskiej wyrozumiałości dawne grzechy w wersecie 25 Rzymian 3. To znaczy, poprzez system ofiar, prawdziwi czciciele zostali przebaczeni przez Boga przez śmierć zwierzęcia i ich wiarę, że Bóg przebaczy na podstawie tej ofiary, ale krew byków i kozłów, jak mówi nam List do Hebrajczyków, nie stanowi ostatecznego zadośćuczynienia za grzech. I tak Bóg, z każdą z tych ofiar, jakby pisał weksle dla siebie.

Musiał uporządkować sprawy, musiał zająć się swoją własną sprawiedliwością i tak naprawdę to właśnie uczynił na krzyżu Chrystusa, a to nazywa się przebłaganiem. Boża sprawiedliwość została zaspokojona w dziele Chrystusa, który poniósł gniew Boga, Ojca, Syna i Ducha Świętego, sam w sobie jako Bóg-człowiek, cierpiąc męki piekła, ponieważ był Bogiem i człowiekiem w skończonym okresie czasu, mógł cierpieć prawdziwy odpowiednik wiecznej kary, aby zbawić każdego, kto w niego uwierzy. Zagubieni ludzie czasami myślą, no cóż, Bóg po prostu zbawi wszystkich. On jest Bogiem miłości.

Gdyby Bóg nie zbawił wszystkich, byłoby z Nim coś nie tak. To całkowite niezrozumienie charakteru Boga, ponieważ biblijny problem nie polega na tym, jak Bóg miłości potępia kogokolwiek; jeśli przeczytamy trzy rozdziały Biblii lub trzy rozdziały Rzymian, mógłby potępić wszystkich i być tak kochającym, jak zawsze był. Problem polega na tym, jak może zachować swoją sprawiedliwość i zbawić kogokolwiek, czy to Adama i Ewę, czy Żydów i pogan, o których Paweł mówi, że są pod gniewem Boga, od 3:18, od 1:18 do 3:20 Rzymian.

Odpowiedź brzmi, że krzyż Chrystusa jest nie tylko największym objawieniem miłości Boga, ale także największym objawieniem sprawiedliwości Boga, ponieważ krzyż Chrystusa umożliwił Bogu zachowanie własnej integralności moralnej, sprawiedliwości i sprawiedliwe zbawianie każdego, kto wierzy w Jezusa. Krzyż miał pokazać sprawiedliwość Boga w obecnym czasie, werseł 26, aby mógł być sprawiedliwy i usprawiedliwiający tego, kto ma wiarę w Jezusa. Zaskakująco, cudownie, Bóg zbawia grzeszników i nie obniża swojego standardu zbawienia, ponieważ Chrystus spełnia ten standard.

Jego doskonała prawość jest przypisywana do naszych duchowych kont bankowych, 2 Koryntian 5:21, a nasze grzechy są przypisywane Temu, który nas umiłował i wydał za nas samego siebie. Chrystus nie tylko objawia miłość Boga w swojej śmierci i zmartwychwstaniu. Stąd wcielenie jest objawieniem, jest rzeczywiście szczególnym objawieniem, Rzymian 5:6-8, nie tylko śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa objawia sprawiedliwość Boga, wcielenie jest rzeczywiście szczególnym objawieniem, Rzymian 3:25-26, ale wcielenie oraz osoba i dzieło Chrystusa, które po nim następują, objawiają mądrość Boga w sposób najwyższy, Efezjan 1:7-10. Paweł pisze, a wszystko to jest godne uwagi, ale po prostu nie możemy patrzeć na każdy werset. Paweł mówi o chwale chwalebnej łaski Bożej, którą pobłogosławił nas w Umilowanym, odnosząc się do Syna Bożego, w nim mamy odkupienie przez jego krew, jest to wybawienie, o którym Paweł mówił w Rzymian 3, tuż przed prześladowaniem, odpuszczeniem grzechów, naszych grzechów, według bogactwa łaski swojej, którą hojnie nas obdarzył we wszelkiej mądrości i rozeznaniu, dając nam poznać tajemnicę woli swojej, według postanowienia, które przedłożył w Chrystusie, jako plan na pełnię czasu, aby zjednoczyć wszystko w nim, rzeczy w niebie i rzeczy na ziemi. To niezwykle stwierdzenie, że krzyż nie tylko objawia miłość i sprawiedliwość Boga, ale także wyjątkową mądrość Boga w wypełnianiu Jego planu.

Teraz, ten plan był w Starym Testamencie; nie brakuje go absolutnie, jak mówią nam Rzymianie, pod koniec. Rzymianie 15 mówią nam, przepraszam, Rzymianie 16, że ten, który jest w stanie was umocnić, ostatnie kilka wersetów w Rzymianach, według mojej ewangelii i głoszenia Jezusa Chrystusa, według objawienia tajemnicy, oto znowu ta idea, która była trzymana w tajemnicy przez długie wieki, ale teraz została ujawniona i poprzez pisma prorockie, zobacz, była tam w pismach, po prostu nie została ujawniona, dopóki Duch nie został wylany w Pięćdziesiątnicę, aż przyszedł Chrystus, a potem Duch przyszedł w nowości i mocy, ale teraz został ujawniony i poprzez pisma prorockie, został ujawniony wszystkim narodom, zgodnie z rozkazem wiecznego Boga, aby doprowadzić do posłuszeństwa wiary, przez jedyne mądrego Boga, niech będzie chwała na wieki, przez Jezusa Chrystusa, amen.

Paweł mówi o tajemnicy, a została ona objawiona tylko w czasach Nowego Testamentu, w Chrystusie i Duchu, ale jest w pismach prorockich. Musiała zostać odsłonięta; musiała zostać objawiona, i o tym właśnie mówimy: o szczególnym objawieniu we wcieleniu Syna Bożego. Paweł mówi o tej tajemnicy w Liście do Efezjan 1, w odkupieńczej krwi Chrystusa, gwałtownej śmierci, mamy przebaczenie, to jest według bogactwa łaski Bożej, tej łaski, którą Bóg obdarzył nas, we wszelkiej mądrości i wnikliwości, dając nam poznać tajemnicę swojej woli, to jest włączenie Żydów i pogan do ciała Chrystusa, według Jego celu, woli Bożej, celu Bożego, tajemnicy Bożej, to Jego mądrość, aby objawić te rzeczy w Chrystusie, i używa słowa plan, według Jego celu, który przedstawił w Chrystusie, jako planu na pełnię czasu, czym jest ten plan? Aby zjednoczyć wszystko w Nim, to, co w niebie, i to, co na ziemi, Bożym planem w prorockich pismach Starego Testamentu, ale w pełni objawionym w

Nowym przez Ducha Pięćdziesiątnicy, było to, że ukrzyżowany, zmartwychwstały, wniebowstąpiony, uwielbiony Chrystus wylał się, aby pokazać nie tylko, że Bóg zbawi jednostki przez śmierć i zmartwychwstanie Jezusa, nie tylko, że zbawi kościół przez śmierć i zmartwychwstanie Jezusa, ale że przywróci upadłe stworzenie przez śmierć i zmartwychwstanie Jezusa.

Nie będziemy się odwracać, ale w Rzymian 8, jest to pod obrazem odkupienia; odkupienie wierzących jest mikrokosmosem makrokosmosu odkupienia stworzenia, które tęskni za odkupieniem, a tutaj pojednanie wierzących, nawet tych w Efezie, jest mikrokosmosem makrokosmosu pojednania niebios i ziemi, co jest według dzieła Chrystusa, cóż to było za dzieło. Nie tylko uczyniło ważnymi wszystkie te ofiary Starego Testamentu. Nie mówimy, że każdy został zbawiony, kto złożył ofiarę, kto przyniósł ofiarę, ale ci, którzy szczerze przynieśli ofiarę kapłanom Jahwe, podążając za Jego wzorem, byli, ponieważ śmierć Chrystusa, Hebrajczyków 9.15, uczyniła te ofiary ważnymi. Bóg przyniósł przebaczenie nawet przez nich i w pełni uregulował sprawy i dokonał przebłagania, Rzymian 3:5.26, w pierwszym wieku, w śmierci swojego Syna.

Ale planem Boga było również zbawienie, odkupienie, pojednanie, odnowienie stworzenia. Biblia zaczyna się od stworzenia niebios i ziemi. Kończy się nowymi niebiosami i nową ziemią, a to, jak to się dzieje, następuje poprzez śmierć i zmartwychwstanie Syna Bożego, tak niesamowite, jak dzieło Chrystusa.

Nie tylko Jan, ale i Paweł dają świadectwo szczególnego objawienia Boga w wcieleniu Jego Syna. Rzućmy okiem na List do Hebrajczyków, który czyni to samo. List do Hebrajczyków 1 jest wspaniałą częścią Słowa Bożego.

List do Hebrajczyków to niesamowita księga. To arcydzieło literackie i teologiczne, a ja mógłbym powiedzieć, że to również arcydzieło teologiczne. Nie znam lepszego miejsca, aby pokazać urzędy Chrystusa, proroka, kapłana i króla, w tej kolejności, niż List do Hebrajczyków 1. List do Hebrajczyków 1:2, prorok.

List do Hebrajczyków 1:3, kapłan. List do Hebrajczyków 1 jako całość dotyczy koronacji Syna Bożego, który po swojej śmierci, zmartwychwstaniu i wniebowstąpieniu zasiadł po prawicy Boga, majestatu w niebie. To jest Jego sesja, Jego zasiadanie.

O to właśnie chodzi, a kiedy o tym mowa, podaje trzy urzędy, proroka, kapłana i króla, historyczne urzędy Starego Testamentu, które były typami, proroctwami ustanowionymi, czasami zajmowanymi przez niegodnych ludzi, ale mimo to Bóg przepowiedział, że ktoś przyjdzie i połączy urzędy proroka, kapłana i króla w jednej osobie, nawet swojego umiłowanego Syna. Ale pierwszą rzeczą pod względem rozwijającego się kontekstu, o którym jest Hebrajczyków 1, jest wyższość objawienia Nowego Testamentu nad objawieniem Starego Testamentu, ponieważ objawienie Nowego Testamentu nastąpiło nie przez proroków, ale przez Syna. W rzeczywistości

odniesienia do aniołów, których jest znacznie więcej niż proroków w Hebrajczyków 1, te odniesienia do aniołów idą z odniesieniami do proroków, jak widzimy w Hebrajczyków 2:2, gdzie mówi się o przesłaniu ogłoszonym przez aniołów.

To jest prawo, jak mówi Paweł w Galacjan 3, jak dwukrotnie w Dziejach Apostolskich 7, Piotr mówi, ciągle powtarzam te cytaty, nie wiedząc, dokąd dokładnie zmierzam, Galacjan 3:19. Innymi słowy, przesłanie Hebrajczyków 1 jest takie, że Syn, jako pośrednik objawienia Nowego Testamentu, jest wyższy od pośredników objawienia Starego Testamentu, proroków i aniołów. Ponownie, 2:2 mówi konkretnie o przesłaniu głoszonym przez aniołów.

Galatów 3:19 pokazuje, że to jest prawo Mojżeszowe. Powtórzonego Prawa ma jakieś miriady i miriady na górze podczas nadawania prawa. I dwa razy w Dziejach Apostolskich 7, nie będę próbował roztrząsać tych odniesień.

Piotr mówi o aniołach, o prawie przekazywanym przez aniołów. Jezus jest zatem tym, który objawia. Ponownie, wcielenie objawia Boga jak nigdy dotąd.

W istocie, piękne obrazy przedstawiające go jako blask chwały Bożej i dokładny odcisk jego natury. Właściwie każdy z nich pokazuje trzy, mówiąc trzy prawdy, ale główną prawdą obu z nich w kontekście jest to, że Jezus jest wielkim objawicielem Boga. Kiedy mówi, że jest blaskiem chwały Bożej, mówi o słońcu na niebie i obrazuje słońce rzucające promienie, lub w tym przypadku jeden promień, jeden blask, jeden blask lub świecenie.

Syn Boży jest nazywany blaskiem, świeceniem SŁOŃCA, które jest chwałą Boga. Co to pokazuje? Trzy rzeczy. Promień jest częścią słońca przedłużoną w przestrzeń.

Pokazuje boskość Chrystusa. Jest blaskiem Boga, ponieważ jest Bogiem objawionym wcielonym. Istnieje również rozróżnienie między słońcem a promieniem.

Słońce nie jest całe wydłużone, ale promienie już tak. Stąd też istnieje rozróżnienie między ojcem a synem, jeśli wolisz, ale głównie w kontekście blask sprawia, że niewidzialne słońce staje się niewidzialne. Jeśli się w nie wpatrujesz, stajesz się ślepy w tym sensie, niewidzialny dla naszych oczu.

To jest syn Boży, który objawia niewidzialnego ojca. On jest blaskiem chwały Bożej. Dokładnie to samo znaczenie, co Kolosan 1:15.

Obraz niewidzialnego Boga ma to samo znaczenie, co w Jana 1. Żaden człowiek nigdy nie widział Boga, jedyne Boga, który jest w łonie Ojca, który jest po stronie Ojca. On Go objawił.

Podziwiam. Uczyłem w szkole wieczorowej z Biblii angielskiej, Ewangelii Jana, Rzymian i Hebrajczyków, raz po raz. I właśnie, gdy dzieliłem się tymi trzema różnymi sposobami mówienia tej samej rzeczy, podziwiłem jedność Pisma Świętego.

Jan, Paweł i autor Listu do Hebrajczyków mają bardzo różne słownictwo, obrazy i sposoby wyrażania się. Ale ta sama prawda jest podana w Jana 1:18, Kolosan 1:15 i Hebrajczyków 1:3. W rzeczywistości jest podana dwa razy. Pierwszy obraz to promień wystrzelony ze słońca, aby odsłonić słońce.

Mimo to SYN Boży jest pośrednikiem objawienia Nowego Testamentu, znacznie przewyższającym aniołów i proroków, którzy przynieśli objawienie Starego Testamentu. Pozostałe obrazy przedstawiają wybijanie monet. Słońce jest dokładnym odbiciem natury Boga w starożytnym świecie.

W czasach pierwszego wieku, kowalny metal był wkładany do matrycy i uderzany czymś w rodzaju młotka, a on nosił ten wizerunek. Te same trzy rzeczy są ujawniane. Moneta denara ujawnia wizerunek matrycy denara.

Jest równość, a zatem ojciec, syn, jest równy ojcu. Och, ale jest różnica. Nie jesteś, nie trzymasz kostki w ręku.

Trzymasz monetę, która wyszła z matrycy. Ale główną ideą, raz jeszcze, w kontekście jest to, że otrzymujesz denary z form. To znaczy, że słońce jest objawicielem Boga.

O mój Boże, jak wcielenie objawia miłość, prawość, mądrość, miłosierdzie, dobroć i sprawiedliwość prawdziwego i żywego Boga. Nasz ostatni tekst w tym wykładzie to Hebrajczyków 2, 14 i 15. Jako blask chwały Ojca, jako dokładny odcisk Jego boskiej natury.

A tak przy okazji, to słowo oznacza naturę. Nigdy nie jest powiedziane, że Jezus ma naturę, tak, ma. Tak.

List do Hebrajczyków 1:3, słowo apostasis oznacza istotową naturę, istotę, naturę, byt. Nie jest to powszechne, ale jest. Syn jest dokładnym odbiciem istoty natury Boga.

Tego nie można powiedzieć o nikim, kto nie jest Bogiem. Innymi słowy, mówi się o synu potwierdzającym swoją boskość. Nieprzypadkowo te rozdziały, które pokazują wcielenie, ukazują Boga, Jana 1, Kolosan 1 i Hebrajczyków 1, pokazują również boskość Chrystusa i jego człowieczeństwo, co nie jest naszym bezpośrednim zmartwieniem.

List do Hebrajczyków 2:14, 15. Ponieważ dzieci, jest to cytat z poprzedniego wersetu, wygląda mi na to, że oznacza to coś w rodzaju ludu Bożego lub nawet wybranych. Ale

w każdym razie, ponieważ dzieci uczestniczą w ciele i krwi, On sam, Syn, podobnie uczestniczył w tym samym, aby przez śmierć zniszczyć tego, który ma władzę nad śmiercią, to jest diabła, i wyzwolić wszystkich tych, którzy przez lęk przed śmiercią byli poddani niewoli przez całe życie.

Jezus, aby zbawić swój lud, podzielił ich naturę. Grecki mówi krew i ciało, czego nie można przetłumaczyć na angielski w ten sposób, ponieważ nie mówimy w ten sposób. Musisz umieścić w języku odbiorczym coś, co odbiorcy odbierają i rozumieją.

Ponieważ zatem dzieci uczestniczą w ciele i krwi, On sam również uczestniczył w tych samych rzeczach. To jest mocne stwierdzenie wcielenia. Wieczny syn Boży, który był Bogiem, a nie człowiekiem, stał się człowiekiem w Jezusie z Nazaretu.

On wziął udział w ciele i krwi. Dlaczego? Aby przez śmierć zniszczyć tego, który ma władzę nad śmiercią, diabła. Chrystus stał się człowiekiem, co jest tutaj bardzo widoczne, aby umrzeć.

O tak, miał wiele celów. Nauczał. Jest naszym przykładem.

Czynił cuda. Uzdrawiał chorych i wypędzał demony. Wszystko to jest częścią jego pracy.

Ale kwintesencją jego dzieła jest jego śmierć i zmartwychwstanie. Przyjął ciało i krew, aby przez śmierć mógł dokonać dwóch rzeczy. Po pierwsze, zniszczyć diabła.

Numer dwa, wybaw swój lud. Aby przez śmierć mógł zniszczyć tego, który ma władzę nad śmiercią, to jest diabła. Dzieło Chrystusa w najwyższym stopniu dotyczy samego Boga.

Przebłaga Boga. Pojednuje Boga z nami i nas z Bogiem. Śmierć Chrystusa jest skierowana ku nam, Jego ludowi.

Ono nas odkupuje. Ono nas pojednało. Ono nas wyzwoliło.

Oczyszcza nas, zarówno indywidualnie, jak i jako prawdziwy kościół, wszystkich, którzy naprawdę wierzą. Śmierć Chrystusa nie jest skierowana tylko ku Bogu i wierzącym w kościele; śmierć Chrystusa jest również skierowana ku naszym wrogom. I pokonuje wszystkich naszych wrogów, świat, ciało, diabła, śmierć, piekło, cały ten wachlarz.

Pokonuje wszystkich naszych wrogów. Tutaj, poprzez śmierć, syn Boży niszczy diabła. To znaczy, wcielenie syna Bożego jest szczególnym objawieniem.

Tutaj ukazuje się potężna moc Boga, który czyni dwie rzeczy. Przyjęcie ciała i krwi, wcielenie syna Bożego, pokonuje złego. Zasadniczo na krzyżu, w całkowitym wypełnieniu, po drugim przyjściu, gdy zostanie wrzucony do jeziora ognia, Objawienie 20:10, na wieki wieków.

Drugą rzeczą, którą czyni dzieło Chrystusa, jest wyzwolenie wszystkich tych, Hebrajczyków 2:15, którzy z powodu strachu przed śmiercią byli poddani niewoli przez całe życie. Czy to źle, że wierzący boją się śmierci? Tak i nie. Z pewnością nie, możemy być niespokojni o naszą śmiertelność.

Kto chce opuścić rodzinę, przyjaciół i kościół? Ja nie. Nie rozpamiętuję tej myśli. Ale Bóg nas uwalnia od strachu przed karą śmierci.

1 Jana 4. Strach niesie ze sobą karę, a doskonała miłość Chrystusa wygnała ten strach przed karą. Dzięki łasce Bożej wierzący nie muszą bać się gniewu Bożego.

To niesamowite. Nie trzeba bać się piekła. Dlaczego? Ponieważ syn Boży przyszedł, aby umrzeć, a jego śmierć pokonuje diabła i wyzwala jego lud na zawsze.

Nie tylko z osądu, ale także z niemocy, jaką strach przed tym osądem niesie w ich życiu. Tak więc w Jana i Pawła, a teraz w Hebrajczykach, powtórzę to jeszcze raz w tym fragmencie Hebrajczyków. Pokazuje on moc Boga objawioną we wcieleniu.

Moc wyzwolenia wroga potężniejszego od nas, diabła. Moc wyzwolenia ludu Bożego z piekła i strachu przed piekłem przez całe życie. To jest wielka moc, rzeczywiście.

Objawia się w śmierci i zmartwychwstaniu syna Bożego, który nas umiłował i oddał za nas samego siebie. Widzimy zatem wszystkie środki specjalnego objawienia, które znaleźliśmy w Starym Testamencie, z wyjątkiem Urim i Tummim, odtworzone w Nowym Testamencie. Och, niektóre z nich nie są tak liczne, to pewne.

Następnie widzimy szczególne objawienie, szczególnie w inkarnacji syna Bożego, ale przede wszystkim w pozostałych tematach naszych wykładów. I to jest temat wykładów, Pismo Święte. A odnośnie tego wielkiego tematu, przejdziemy do naszego następnego wykładu.

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu o Objawieniu i Piśmie Świętym. To jest sesja numer 13, Objawienie Specjalne w Nowym Testamencie, Wcielenie, Paweł, Wprowadzenie, Miłość, Sprawiedliwość, Mądrość, List do Hebrajczyków, Objawiciel, Moc.